

Ilse 'ÉÉN DING WEET IK: IK WIL GEWOON MOOIE BOEKEN SCHRIJVEN'

*Ilse Ruijters
zegde haar baan
op om zich op
het schrijven
te storten. Met
succes: haar eerste
thriller kreeg
een Debuutprijs.
"Het fijne van
schrijven is, dat je
kunt verdwijnen
in woorden."*

TEKST: ANNETTE WIERPER
FOTOGRAFIE: DENISE KEUS

Als jong kind deed ze het al: verhaaltjes schrijven. Kleine tekstjes, geprint op de matrixprinter van haar vader. Ze maakte er zelf de illustraties bij. Later, op school, was het vak Nederlands favoriet. Ilse Ruijters (36) was zo'n leerling van wie de opstellen altijd opvallend goed waren. Als ze aan schrijfwedstrijden meedeed, won ze vaak een prijs. Van haar eerste grote prijs, de IVIO Andries Greinerprijs, een aanmoedigingsprijs voor jong talent, kocht ze een laptop. Ze zegde bovendien haar baan bij een welstandsorganisatie op en schreef zich in bij de Kamer van Koophandel. Ze was eindelijk schrijver geworden. Ilse: "Ik had echt heel leuk werk, maar de drang om verhalen te schrijven was heel groot."

Ilse in de eetkamer.
De witte stoelen Ant en
grijze tafel (Fritz
Hansen) zijn van
MyModern. Kandelaars
en vaasje van Iittala.



Grijze bank Nest
van Cassina in de
woonkamer.



Doorkijk naar de eet- en woonkamer met de designklassiekers van Fritz Hansen, Swan (rood) en Egg (groen), van MyModern.

EEN BEGIN MAKEN

"Het fijne van schrijven is dat je kunt verdwijnen in woorden. Maar het is een bezigheid die je in eenzaamheid bedrijft. Om uit dat isolement te komen, richtte ik een schrijfclubje op met mensen uit de regio. We kwamen om de zes weken bij elkaar

MOOIE DINGEN VAN HET LEVEN

Toekomstdroom

“Blijven schrijven!”

Vrijwilligerswerk

“Ik ben maatje van een meisje, Kaylee. Zij heeft zelf veel meege-maakt en is ook nog mantelzorger voor haar ouders.”

Spullen

“Ik hecht niet zo aan spullen. Het schilderij dat ik van mijn oma heb geërfd, is me wel zeer dierbaar.”

Beste werkplek

“Mijn bed. Met de gordijnen dicht, zodat er geen prikkels van buitenaf binnenkomen.”

Muziek

“De Vijfde Symfonie van Mahler. Een deel daaruit speelde het Van Dingstee Kwartet op onze bruiloft.”

Sport

“Klassiek ballet.”

Het huis

“Toneel van onze bruiloft, grote feesten, muziekkuitvoeringen, de foto-expositie van mijn beste vriendin Mona Alikhan en mijn boekpresentatie!”

Mentor

“Andries Greiner. Ik spreek regel-matig met hem. Hij was ook onze trouwambtenaar.”

Eten

“Met veel vrienden gezellig aan een grote tafel.”

Uit eten

“Bij Brons, in Almere. Heel goed eten en een uitmuntende sfeer.”

Vakantie

“De huwelijksreis, natuurlijk, naar de Algarve. De expositie in Singapore. We houden ervan om gewoon een paar dagen in een hotelletje onder te duiken. Het liefst in een klein dorp op het platteland.”



en beoordeelden dan elkaars werk. Dat was best confronterend. Maar het betekende ook een stok achter de deur om te produceren. Ik heb er veel van geleerd, over verhalen verzinnen, plotontwikkeling, dialogen.” Het winnen van de IVIO Andries Greinerprijs betekende op meer fronten een doorbraak; de erkenning dat ze als schrijver iets voorstelde en het besef dat ze geld zou kunnen verdienen met schrijven. Als tekstschrijver had ze het meteen druk. “Almere is een jonge stad. We hebben hier beslist geen Old Boys Network, waarin men elkaar de baantjes toeschuift. Iedereen heeft hier een kans. Ik deed veel interviews en portretten, met bekende Almeeders als Charly Luske en Jörgen



Tafeltje Finn
Juhl (1940), lamp
Leimu van Iittala.

*‘EEN BOEK
MOET
HET BESTE
ZIJN wat je op dat
moment in je hebt’*

Raymann. Daarnaast wilde ik een boek schrijven, maar als je voor je werk aan het schrijven bent, is het moeilijk om aan het einde van de dag te zeggen: en nu ga ik aan een manuscript werken. Ik heb wel honderd beginnetjes gemaakt. Veel verder kwam ik niet.”

LIEFDESVERDIET

Het was een verdrietige aangelegenheid die het schrijverschap van Ilse Ruijters vleugels gaf: haar huwelijk strandde en Ilse werd op zichzelf teruggeworpen. “Ik had het niet zien aankomen en was daarom ook lange tijd behoorlijk van slag. Maar ik ben enorm goed in het hebben van liefdesverdriet. Ik ben iemand die heel erg houdt van het leven. En verdriet hoort daar ook bij. Ik moest weliswaar ineens heel hard werken om de hypotheek te betalen, maar tegelijkertijd realiseerde ik me dat ik nu de tijd aan mezelf had, dat ik nu best een boek kon gaan schrijven.”

Ze schreef een *chicklit*-roman, gewoon, “om met het gemakkelijkste te beginnen”, en stuurde het naar een uitgever. Na een dag hing die al aan de telefoon: ‘We willen het!’ “Helaas mislukte de samenwerking omdat



In de eetkamer een dressoir en wand in notenfineer (70F Design). Schilderij van Stefan Damman.



Ilse in de woonkamer op de Egg Chair.



Notenfineer, ook voor de keuken.

het genre helemaal niet bij mij paste. Ik moest allerlei stukken herschrijven, ze wilden het wel heel erg veranderen. Ik las mijn manuscript nog eens door en vond het eigenlijk helemaal niet goed. Ik dacht: als ik al hun correcties heb doorgevoerd dan nog is het slecht. Het is heel goed dat er meegekeken wordt, een boek is een samenspel tussen auteur en uitgever, maar het moet wel je eigen boek blijven. Ik heb



'HET PAST TUSSEN ONS GEWOON'

het boek uiteindelijk teruggetrokken. Hier wil ik mijn naam niet op zetten, dacht ik. Een boek moet het beste zijn wat je op dat moment in je hebt. Je kunt maar één keer debutteren, je kunt maar één keer jezelf als schrijver neerzetten."

DADER OF SLACHTOFFER?

Dat debuut kwam in 2014, met *De onderkant van sneeuw*, een psychologische thriller waarmee Ilse meteen de Hebban Thriller Debuutprijs won.

"In mijn schrijfclubje zei iedereen: 'Je bent goed in spanning in je verhalen. Waarom ga je niet een thriller schrijven, dat kun je vast wel.' Het idee voor het plot ontstond zomaar op straat. Ik stond te praten met mijn zus toen er een auto voorbij reed. Mijn zus zei: 'Stel dat je in die auto zit en er



Trouwcadeau.

rennen plotseling kinderen de straat op? Stel dat je er niks aan kunt doen?' Ineens zag ik het thema voor een boek voor me: wanneer ben je een dader en wanneer een slachtoffer? Dat is iets wat eigenlijk in al mijn personages is terug te zien en ook in mijn volgende boek een rol speelt. *De onderkant van sneeuw* beschrijft de strijd tegen een vijand die je niet kent. Al schrijvend merkte ik dat het een psychologische thriller werd. Dat is kennelijk mijn genre. Het is niet gewoon een spannend verhaal, het gaat verder dan dat. Of dat nu is wat ik ben, weet ik nog niet precies. Wat ik wel weet, is dat ik gewoon mooie boeken wil schrijven."

NIEUWE LIEFDE

"Wat je heel erg ziet in dit boek is dat ik liefdesverdriet had toen ik ermee bezig was. Het is wel een donker boek geworden. Ik was in de rouw. Mijn trouwjurk hing nog bij de stomerij, maar mijn huwelijk was al voorbij. Ik verdiende niet zoveel en moest tijd en dus geld inleveren om aan mijn manuscript te kunnen werken. Aan een nieuwe liefde moest ik echt niet denken, daar had ik geen tijd voor. Daarom sloeg ik ook de uitnodiging van een vriendin af om ene Bas ten Brinke te ontmoeten, een architect met wie ik volgens haar wel een klik zou hebben. Ik zei: 'Ik heb net een uitgever gevonden, ik heb eindelijk mijn leven op de rit, ik hoef hem echt niet te ontmoeten.'" Toch kwam het tot een ontmoeting, op een 35-plus-feest. "We stonden naast elkaar aan de bar en op de een of andere manier was het meteen gewoon goed. De muziek stond heel hard, de wijn smaakte naar niks en we konden elkaar niet verstaan. We zeiden tegen elkaar: dit is net een schoolfeestje, zullen we shoarma gaan halen? Hij bracht me naar huis met de auto en zei: 'Heb je zin om maandag een kopje thee te komen drinken?' Een kopje thee? Ik dacht: die moet ik hebben!" Bas ten Brinke is 43 jaar en architect. Zijn bureau 70F Architecture won al

diverse prijzen en werd op het World Architecture Festival 2014 in Singapore genomineerd voor een prijs voor Villa Stamerbos, het huis waarin Ilse en hij wonen.

VAN KNUS NAAR STRAK

"Toen ik hier kwam, moest ik heel erg wennen. Het huis heeft haast geen deuren en veel glas. Ik zat met mijn boek in de afrondende fase en scharrelde 's nachts wel eens door het huis. Als ik dan in het donker mijn eigen reflectie in de ramen zag, vond ik dat best eng. In het begin miste ik het knusse van mijn eigen huisje, de burens, het bloemetjesbehang, de kleedjes. Ik was dat lichte, die strakheid, die rust, niet gewend. Het enige wat ik van mezelf mee had genomen, waren twee turquoise vazen en de hond. Maar ik ben nu geheel thuis. De ruimte en stilte zijn weldadig en goed voor de inspiratie. In mijn huis, dat ik heb aangehouden, wonen nu de buitenlandse studenten die tijdelijk op het bureau van Bas werken. We zijn er nog geregeld en eten ook weleens met ze mee 's avonds. Zo zit ik toch nog af en toe in de knusheid van het bloemetjesbehang. Tussen Bas en mij past het gewoon. We koesteren dezelfde normen en waarden, hij is ook met creatieve dingen bezig. We kennen het van elkaar en dat kennen maakt ons gelukkig." □



Ilse's favoriete werkplek. Wandlampjes Arne Jacobsen, (Louis Poulsen), blauw geborduurd kussen van Iittala.



Foto *Wolkgat* (Ton den Brinke Fotografie), glazen schalen van Iittala.



**'DE RUIMTE
EN STILTE ZIJN
WELDADIG
en goed voor
de inspiratie'**

www.ilseluijters.nl
ILSE'S TWEDE BOEK
VERSCHEIJNT IN SEPTEMBER.